

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 73.

Anden Session.

26de Møde.

Tirsdagen, den 12de November

(Fortfat.)

Fsberning (fortsat): Dersom jeg ikke ved den ærede Ministers første Udtalelse i denne Sag, har forstaaet ham urigtigt, saa sagde han: jeg lover mig ikke meget af denne Skattelov, saaledes som den er indrettet; jeg venter endogsaa, at Folk ville blive temmelig misfornøiede med den, at der vel endogsaa meget snart vil reise sig en stærk Opinion imod den. Han sagde just ikke ganske, om han i saa Fald vilde vige tilbage for Opinionsen; jeg troer næsten, at jeg maatte forstaae ham saaledes, som om han vilde sige, at han vilde holde ud en Stund; men han sagde ved Siden deraf Noget, som syntes at tyde paa, at han havde i Reserve Noget, der skulde gjøre Folk bedre fornøiede med Loven; han omtalte, hvorledes den maaffee kunde modificeres, hvorledes han havde tænkt sig, at Opkrævningen kunde sættes mere i Forhold til Indtægten, saaledes at, om jeg forstod ham ret, den mindre Indtægt kom til at give forholdsviis Mindre og den større Indtægt forholdsviis Mere, og, som sagt, om jeg forstod ham ret, saa sagde han, at dette vilde være Noget, som visnok vilde vinde mere Bisfald, end den Anordning, han havde brugt i denne Lov. Dersom det skulde være Tilfældet, at han selv havde den Overbeviisning, som jeg iøvrigt tilfulde deler med ham, at en saadan Maade at indrette Skatteloven paa vilde vinde mere Bisfald, end den Maade, han her har bragt i Forslag, saa synes mig, at det vilde være Synd at skaffe os den Ubehagelighed, i et Aars Tid eller to at maatte bære en Skattnorm, som vi maatte være misfornøiede med, førend vi kunde faae en saadan, som vi kunde være fornøiede med. Jeg kan nok tænke mig, at dette kan forstaaes

saaledes, at han har meent, at Indskuelserne over Indkomsskatten i det Hele taget endnu ere saa uklare, at man saalidet har gjort sin Tanke fortrolig med den, og derfor har villet give Folk denne lille Lov, ligesom til at øve sig paa, baade for dem, der skulle opkræve, og for dem, der skulle betale; og naar man saa vilde af med den, saa træder han til; og istedetfor at skaffe os af med den, siger han som en meget god Finantsmand: nei, I skulle blot faae den forandret, og derved søger han da, at vinde Tid til at betænke sig over den nye Form og maaffee skaffe den Indgang. Om jeg har kunnet forstaae hans Ord rigtigt, saa er det egentlig dette Skraffebillede, denne sociale Progression, han frygter for strax skal blive kastet ind i Loven, og derfor har han ikke valgt den Methode, som han, forsaavidt jeg forstod, selv syntes bedst om, men har søgt en Methode, som jeg saa maa antage, at nogle Andre have syntes bedst om. Nu er det aabenbart, at naar man lader Folk med 200 Rbd. og 200,000 Rbd. i Indtægt betale ligemeget i Forhold, det vil sige 2 pCt., saa ville de Folk, som have 200,000 Rbd. synes fortræffeligt derom, men de, som kun have 200 ville synes ganske forfærdeligt ilde derom. Dersom nu Regningen er den, at naar Folk have 50,000, 40,000 eller 30,000 Rbd. i aarlig Indtægt, vil først deres Mening faae Noget at betyde, vil den være den egentlig herskende, fordi de egentligt herffe igjennem alle Poster, at de først vilde komme tilorde, først vilde blive hørte, og vilde danne Meningen, og vi altsaa saalange skulde beholde denne Skat, men at naar de Smaaes Modstand er voret saameget, at de kunne komme tilorde, vi da skulde have en anden Methode paa rede Haand, idet vi saa ikke behøve mere at vige tilbage for dem, som hidtil dags have været de Gjældende, thi da de